

W pierwszym zarzucie skarżące stwierdzają, że Komisja popełniła oczywisty błąd dotyczący okoliczności prawnych i faktycznych, ponieważ zastosowała niewłaściwe przepisy, uznając KPC i KPI za odpowiedzialne za działania KPN oraz nie przedstawiła odpowiednich dowodów w świetle właściwych przepisów. Ścisłej mówiąc skarżące podnoszą, że Komisja w zaskarżonej decyzji stwierdziła, iż zarówno KPC, jak i KPI ponoszą odpowiedzialność za udział zarządu KPN w niderlandzkim kartelu asfaltowym, ponieważ KPN jest spółką zależną należącą w całości do KPC, a KPC i KPI mają w stosunku do KPN szerokie uprawnienia nadzorcze. Skarżące utrzymują, że spółka dominująca nie może zostać pociągnięta do odpowiedzialności jedynie na podstawie udziałów i szerokich uprawnień nadzorczych oraz że Komisja ma obowiązek ustalenia, że spółka dominująca sprawowała kontrolę nad zachowaniem spółki zależnej na rynku objętym naruszeniem w stopniu wystarczającym do przyjęcia rozsądnego założenia, że spółka zależna nie działała samodzielnie w związku z naruszeniem.

Następnie, w zarzucie drugim skarżące podnoszą, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji lub ewentualnie obniżyć grzywnę, ponieważ Komisja naruszyła prawo, nakładając na skarżące grzywnę z naruszeniem komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. (¹), który przewiduje, że jeżeli podmiot wnoszący o zastosowanie względem niego tego komunikatu przedstawi dowody dotyczące poprzednio nieudowodnionych okoliczności faktycznych, a okoliczności te mają związek z wagą naruszenia lub czasem trwania kartelu, Komisja nie może ich wykorzystać przeciwko temu podmiotowi.

W zarzucie trzecim skarżące podnoszą wreszcie, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie przy ustalaniu procentu obniżki grzywny na podstawie komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. i w związku z tym stwierdzają, że grzywnę należało obniżyć maksymalnie o 50 %.

(¹) Komunikat dotyczący nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty w sprawach dotyczących karteli, Dz.U. z 2002 r., C 45, str. 3.

Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2006 r. — IMI i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-378/06)

(2007/C 20/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: IMI plc (Birmingham, Zjednoczone Królestwo), IMI Kynoch Ltd (Birmingham, Zjednoczone Królestwo), York-

shire Fittings Limited (Leeds, Zjednoczone Królestwo), VSH Italia Srl (Bregnano, Włochy), Aquatis France SAS (La Chapelle St. Mesmin, Francja) oraz Simplex Armaturen + Fittings GmbH & Co. KG (Ravensburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Struys i D. Arts)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 2 lit. b) ust. 1 i 2 lit. b) ust. 2 decyzji Komisji z dnia 20 września 2006 r. zmienionej decyzją Komisji z dnia 29 września 2006 r. dotyczącą postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia o EOG (sprawa COMP/F-1/38.121 — Złącza — C (2006) 4180 wersja ostateczna);
- ewentualnie, obniżenie grzywny nałożonej na skarżące oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. w sprawie COMP/F-1/38.121 — Złącza, w której Komisja stwierdziła, że skarżące wraz z innymi przedsiębiorstwami naruszyły art. 81 WE i art. 53 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym poprzez ustalanie cen, uzgadnianie cenników, uzgadnianie zniżek i rabatów, uzgadnianie mechanizmu wprowadzania podwyżek cen, przydział rynków krajowych, przydział klientów oraz wymianę innych informacji handlowych.

Na poparcie tej skargi skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności i niedyskryminacji, ponieważ grzywna nałożona na skarżące w zaskarżonej decyzji jest nadmierna w porównaniu z wielkością spółek skarżących oraz z rozmiarem rynku właściwego, biorąc pod uwagę podejście Komisji w jej wcześniejszych decyzjach. Skarżące twierdzą, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie poprzez włączenie sprzedaży zaciskarek do rynku właściwego w celu oceny wagi naruszenia.

Skarżące podnoszą następnie, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie poprzez uznanie, że skarżące nie udowodniły związku między porozumieniami europejskimi i tymi w Zjednoczonym Królestwie. Zdaniem skarżących Komisja przedstawiła niewystarczające uzasadnienie w tym względzie. Skarżące twierdzą ponadto, że Komisja naruszyła zasadę równego traktowania, odmawiając przyznania skarżącym obniżki ich grzywien z tytułu współpracy wykraczającej poza zakres komunikatu w sprawie współpracy (¹) w związku z dostarczeniem dowodu na związek między kartelem europejskim i kartelem w Zjednoczonym Królestwie, podczas gdy przyznała ona spółce FRA.BO obniżkę grzywny na tej samej podstawie, z powodu dostarczenia dowodów na istnienie kartelu po przeprowadzeniu kontroli.

Skarżące podnoszą następnie, że Komisja naruszyła art. 253 WE, ponieważ zaskarżona decyzja nie zawiera żadnego uzasadnienia w zakresie nałożenia dodatkowej grzywny w kwocie 2,04 mln EUR w odniesieniu do skarżących spółek Aquatis France i Simplex Amaturen + Fittings.

Skarżące twierdzą wreszcie, że nakładając odrębne grzywny na Aquatis France i Simplex Amaturen + Fittings poza grzywną już nałożoną na ich poprzedników prawnych i obecne spółki dominujące, Komisja naruszyła zasadę ne bis in idem, według której nikt nie może dwa razy odpowiadać za to samo naruszenie.

(¹) Komunikat Komisji dotyczący nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty w sprawach dotyczących karteli (Dz.U. 2002, C 45, str. 3)

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2006 r. — Vischim przeciwko Komisji

(Sprawa T-380/06)

(2007/C 20/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Vischim Srl (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: C. Mereu, K. Van Maldegem, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności w części dyrektywy Komisji 2006/76/WE, w szczególności jej art. 2 ust. 2;
- nakazanie pozwanej wypełnienia zobowiązań ciążących na niej na mocy prawa wspólnotowego oraz ustalenia precyzyjnych, rozsądnych i akceptowalnych w świetle prawa przysługujących ram czasowych;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca w skardze wnosi o stwierdzenie nieważności w części dyrektywy Komisji 2006/76/WE (¹) z dnia 22 września 2006 r., a w szczególności jej art. 2 ust. 2, ponieważ zmieniona specyfikacja substancji aktywnej chlorotalonilu, wymienionego w załączniku I do dyrektywy 91/414/EWG (²) dotyczącej wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, nie określiła rozsądnych ram czasowych, które pokrywałyby się z terminami wyznaczonymi dla innych substancji czynnych w ramach bieżącej weryfikacji, powodując stosowanie jej przepisów z mocą wsteczną.

Skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła jej prawa i uzasadnione oczekiwania jako zgłaszającego i głównego dostawcy danych w zakresie chlorotalonilu, w rozumieniu dyrektywy 91/414/EWG i przepisów wykonawczych, ponieważ nie wyznaczono rozsądnego terminu przed włączeniem zmienionej specyfikacji tej substancji aktywnej do załącznika I, w którym państwa członkowskie i skarżąca miałyby szansę na spełnienie nowych wymogów. Skarżąca podnosi, że zamiast wyznaczyć stosowny termin dla dokonania stosownej oceny w celach ponownej rejestracji produktów na bazie chlorotalonilu w państwach członkowskich, sporna dyrektywa weszła w życie w dniu 23 września 2006 r. przewidując stosowanie jej przepisów z mocą wsteczną od dnia 1 września 2006 r. w odniesieniu do sytuacji, które zrodziły skutki prawne do dnia 31 sierpnia 2006 r. Ponadto skarżąca podnosi, że sporna dyrektywa pozostaje w sprzeczności z wymogami ustanowionymi dyrektywą 91/414/EWG, oraz że nie jest wystarczająco uzasadniona w rozumieniu art. 253 WE. Wreszcie skarżąca twierdzi, że bez obiektywnego uzasadnienia sporny przepis powoduje dyskryminujące traktowanie skarżącej w stosunku do innych zgłaszających w procesie weryfikacji istniejących substancji aktywnych.

(¹) Dyrektywa Komisji 2006/76/WE z dnia 22 września 2006 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w zakresie specyfikacji substancji czynnej chlorotalonilu (Dz.U. L 263, str. 9)

(²) Dyrektywa Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. 230, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2006 r. — Icuna.com przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-383/06)

(2007/C 20/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Icuna.com SCRL (Braïne-le-Château, Belgia) (przedstawiciele: J. Windey i P. de Bandt, adwokaci)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2006 r. o wyborze oferty spółki MOSTRA i odrzuceniu oferty złożonej przez pozwaną w ramach procedury przetargowej EP/DGINFO/WEBTV/2006/2003;